

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Blažkem ve věci

žalobce: J. V.

proti

žalovanému: Krajský úřad Královéhradeckého kraje
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2017, č. j. KUKHK-21941/DS/2017/GL-6

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Trutnov (dále jen „městský úřad“) ze dne 7. 2. 2017, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Městský úřad uložil žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Uvedeného správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že porušil § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla registrační značky nezajistil, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Řidič předmětného vozidla, jehož totožnost není známa, překročil dne 14. 3. 2016, v 11:44 hod., v katastru obce Mladé Buky, ve směru na obec Svoboda nad Úpou, na silnici I. třídy č. 14 v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h. Silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity mu byla naměřena rychlost jízdy 73 km/h, při zvažení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h tedy byla naměřena rychlost jízdy 70 km/h. Řidič předmětného vozidla tedy porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, a dopustil se tak jednání naplňujícího znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce předně namítl, že žalovaný nepřihlédl ke všem námitkám, které v odvolacím řízení uplatnil, zejména k obsahu jeho podání ze dne 18. 4. 2017. Žalovaný obsah tohoto podání pouze shrnul, ale příliš se jím nezabýval, ačkoliv se jednalo o řádně uplatněné odvolací námitky. Navíc žalovanému muselo být na základě těchto námitek zřejmé, že prvostupňové správní řízení trpí určitými vadami – správní spis byl veden chybně a neúplně, docházelo k manipulacím s časovými údaji na doručenkách atd. Žalovaný měl povinnost (bez ohledu na své stanovisko, že dané námitky nebyly obsaženy v odvolání), přezkoumat rovněž zákonnost průběhu správního řízení. Na tuto svou úlohu ale rezignoval, byť v průběhu řízení vyšly najevo (či alespoň byly tvrzeny) pochybnosti o zásadních nesrovnalostech ve vedení spisu.
4. Konkrétně má žalobce následující výhrady vůči postupu městského úřadu. Žalobce v podání ze dne 1. 9. 2016 označil osobu řidiče vozidla (svou matku H. V.), městský úřad přesto ve svém rozhodnutí uvedl, že mu totožnost řidiče není známa. Paní V. sice odmítla vypovídat, to však dle žalobce nic nemění na skutečnosti, že s ní mělo být zahájeno řízení o přestupku, jehož výsledek nelze předjímat. Za dané situace tedy nemělo být řízení o správním deliktu provozovatele vozidla vůbec zahájeno. Městský úřad tím, že v napadeném rozhodnutí pominul uvedené podání žalobce ze dne 1. 9. 2016, zároveň nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci.
5. Nezákonnou manipulaci se spisem žalobce spatřuje v tom, že jeho podání ze dne 1. 9. 2016 (na nějž městský úřad reagoval dne 2. 9. 2016), bylo do spisu založeno až dne 5. 9. 2016 pod položkou č. 12 na č. 1. 18. Tuto skutečnost žalobce prokazuje seznamem položek spisu, který mu byl v odpověď na žádost o poskytnutí informací poskytnut dne 14. 9. 2016. Dále bylo dle žalobce manipulováno i s vlastní průvodkou doručeného digitálního dokumentu – elektronicky podepsaného e-mailu ze dne 1. 9. 2016. K prokázání tohoto tvrzení předložil soudu doručenkou e-mailového podání. Předmětná doručenka uvádí v řádku datum doručení el. podání údaj „1. 9. 2016, 20:05:45“ a v řádku datum podání „5. 9. 2016, 9:10:45“. Jestliže městský úřad na tento e-mail reagoval již dne 2. 9. 2016, pak mu nemohl být doručen až dne 5. 9. 2016. Spis byl zároveň veden neúplně, neboť neobsahoval, minimálně do 14. 9. 2016, e-mailové podání, kterým městský úřad dne 2. 9. 2016 odpověděl žalobci.

6. Městský úřad dále dne 5. 9. 2016 vydal rozhodnutí o odložení přestupku (položka č. 10, č. 1. 15 spisu). V tomto rozhodnutí také absentuje jakákoliv zmínka o tom, že správnímu orgánu je známa osoba H. V.. Rozhodnutí o odložení proto není řádným rozhodnutím, městský úřad nešetřil všechno, co v řízení vyšlo najevo.
7. Žalobce dále namítl, že není pravdou, že měl možnost zúčastnit se jednání v řízení před městským úřadem. Městský úřad vytrvale projevoval snahu projednat věc mimo nařízené jednání, s čímž žalobce nesouhlasil. Žalobce tak byl zkrácen na svém právu zúčastnit se nařízeného jednání, činit na něm návrhy a vyjadřovat se k prováděným důkazům.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný ve svém vyjádření konstatoval, že městský úřad dne 5. 5. 2016 zaslal žalobci výzvu k zaplacení částky 1 000 Kč dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu (žalobci byla výzva doručena dne 12. 5. 2016). Žalobce na výzvu nereagoval. Dne 1. 8. 2016 městský úřad zaslal žalobci výzvu k podání vysvětlení (doručeno dne 8. 8. 2016). Ani na tuto výzvu žalobce nereagoval. Městský úřad poté odložil oznámení o přestupku dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), neboť do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Dne 5. 9. 2016 zároveň vydal příkaz o správním deliktu provozovatele vozidla (žalobce). Téhož dne v čase 16:54 hod. bylo v rámci spisového uzlu předáno oprávněné úřední osobě podání žalobce ze dne 1. 9. 2016, kterým žalobce sděloval osobu řidiče vozidla.
9. Žalobce poté podal odpor, kterým byl zrušen příkaz ze dne 5. 9. 2016. Městský úřad následně pokračoval v řízení o správním deliktu a vyrozuměl žalobce o provádění důkazů mimo ústní jednání (fotodokumentací a svědeckou výpovědí H. V.). Žalobce v reakci na to vyjádřil svůj nesouhlas s prováděním důkazů mimo ústní jednání a navrhl, aby správní orgán předvolal veškeré osoby zúčastněné na doručování zpráv v tomto řízení. Městský úřad žalobce vyrozuměl o tom, že předvolání daných osob je nadbytečné a že nepovažuje za nutné nařizovat v dané věci ústní jednání. Dne 9. 1. 2017 se uskutečnil výslech svědkyně H. V., svědkyně v souladu s § 55 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), odmítla vypovídat. Dne 6. 2. 2017 městský úřad provedl dokazování fotodokumentací. Po posouzení věci městský úřad dne 14. 3. 2017 vydal rozhodnutí, kterým žalobce shledal vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla.
10. Podle žalovaného v projednávané věci neexistují rozumné pochybnosti o tom, že se žalobce dopustil předmětného správního deliktu. Důkazy shromážděné městským úřadem svědčí o tom, že skutková podstata správního deliktu byla naplněna. Žalovaný zároveň neshledal žádné procesní vady v řízení před městským úřadem. Žalobu tedy navrhl zamítnout.

IV. Jednání soudu

11. K jednání konanému dne 15. 5. 2019 se dostavil pouze žalobce, žalovaný se z jednání omluvil.
12. Žalobce při jednání odkázal na podanou žalobu. Zdůraznil, že vozidlo v předmětný čas neřídil. Jméno řidiče vozidla městskému úřadu sdělil, ten přesto zahájil řízení s žalobcem jakožto s provozovatelem vozidla. Městský úřad dále pochybil tím, že nenařídil

k projednání věci jednání, ačkoliv to žalobce požadoval. Námitky proti postupu městského úřadu tak mohl uplatnit až v odvolání, žalovaný se však uplatněnými námitkami vůbec nezabýval.

13. Soud při jednání konstatoval podstatný obsah následujících listinných důkazů navržených žalobcem:
 - text e-mailu zaslaného žalobci zaměstnankyní městského úřadu dne 2. 9. 2016 v reakci na e-mail z předchozího dne, kterým žalobce sdělil městskému úřadu osobu řidiče vozidla;
 - kopie obsahu přestupkového spisu ze dne 20. 9. 2016;
 - prohlášení H. V. z 18. 3. 2019.
14. Za nadbytečné považoval provedení výsledku žalobcem navržených svědků, zaměstnankyň městského úřadu K. G. a M. D.. Tímto výsledkem žalobce hodlal prokázat skutečnost, že v době, kdy městský úřad provedl záznam o odložení přestupku (5. 9. 2016), mu již byla známa konkrétní osoba, s níž mohl zahájit řízení o přestupku.
15. Žalobce dále při jednání uvedl, že měření rychlosti v obci Mladé Buky dle jeho názoru neslouží k zajištění bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, ale pouze jako určité „výběrní místo“. V této souvislosti navrhl, aby si soud vyžádal rozhodnutí o zřízení úsekového měření v této obci a aby se blíže zabýval otázkou, jak se správní orgán stará o bezpečnost provozu v daném místě. K tomu byl žalobce soudem poučen, že v dané fázi řízení již nemůže žalobu rozšiřovat o další žalobní body (a navrhopat důkazy k prokázání nově tvrzených skutečností).

V. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Žalobu shledal nedůvodnou.
17. Předmětem přezkumu v této věci je rozhodnutí o správním deliktu provozovatele vozidla. Úprava správního deliktu provozovatele vozidla byla v době, kdy došlo k jednání, za nějž je žalobce sankcionován, obsažena v § 125f a násl. zákona o silničním provozu (od 1. 7. 2017 byla nahrazena úpravou přestupku provozovatele vozidla).
18. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu (ve znění účinném do 1. 7. 2017) „[p]rávnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“ Podle § 125f odst. 2 cit. zákona „[p]rávnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud
 - a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání,
 - b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a
 - c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.“
19. Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele

přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 - 45). Přednost odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.

20. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, nicméně nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla. Jak uvedl Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016 - 53, tímto smyslem bylo „*postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona o přestupcích), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná deliktní jednání nezůstala nepotrestána (...)*“ Obdobně Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 - 21, že „*evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.*“
21. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře dále dovozuje, že by bylo proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu nikoho neoznačí nebo označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích, nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt (viz např. rozsudky ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46, ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016 - 35 nebo ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 135/2016 - 17).

22. V nyní posuzované věci městský úřad dne 5. 5. 2016 zaslal žalobci výzvu k zaplacení částky 1 000 Kč dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Zároveň žalobce poučil, že ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení této výzvy může oznámit osobu řidiče, který v inkriminovaném čase skutečně řídil jím provozované vozidlo. Žalobci byla výzva doručena dne 12. 5. 2016. Dne 1. 8. 2016 městský úřad zaslal žalobci výzvu k podání vysvětlení k prověření došlého oznámení o přestupku, k čemuž mu stanovil lhůtu 10 pracovních dnů. Tato výzva byla žalobci doručena dne 8. 8. 2016. Dne 1. 9. 2016 žalobce zaslal městskému úřadu e-mail obsahující sdělení, že vozidlo svěřil své mamince H. V., v e-mailu byla zároveň uvedena doručovací adresa na paní V. Městský úřad dne 5. 9. 2016 odložil oznámení o přestupku dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích. V záznamu o odložení uvedl, že do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Téhož dne dále vydal příkaz, kterým žalobci uložil pokutu za správní delikt provozovatele vozidla.
23. Žalobce k tomu namítl, že za dané situace nemělo být řízení o správním deliktu provozovatele vozidla vůbec zahájeno, v důsledku čehož trpí napadené rozhodnutí vadou způsobující jeho nezákonnost.
24. Prvotní otázkou při posuzování uvedené námítky je, zda žalobce správnímu orgánu řádně sdělil údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku a zda bylo povinností správního orgánu v návaznosti na takové sdělení zahájit řízení o přestupku proti označené osobě. Podle názoru správních orgánů nikoliv, k odložení přestupku a k následnému rozhodnutí o správním deliktu provozovatele vozidla tak došlo v souladu se zákonem.
25. V tomto považuje krajský soud za nutné závěry správních orgánů částečně korigovat. Žalobce bezpochyby projevil jistou liknavost, neboť nereagoval ve stanovené lhůtě ani na prvotní výzvu městského úřadu ze dne 5. 5. 2016, ani na další výzvu městského úřadu ze dne 1. 8. 2016. Následně však žalobce přece jen oznámil městskému úřadu osobu řidiče (e-mailem ze dne 1. 9. 2016), přičemž tak učinil ještě před tím, než městský úřad odložil přestupek a rozhodl o správním deliktu provozovatele vozidla. Takové oznámení městský úřad nemohl ignorovat, naopak bylo jeho povinností se jím zabývat. Krajský soud nemůže akceptovat vysvětlení správních orgánů, proč tak městský úřad v první moment neučinil. Ze správního spisu je patrné, že e-mail byl zaslán jednak na elektronickou adresu podatelny městského úřadu, jednak na elektronickou adresu pověřené úřední osoby (K. G.). Dokazováním v soudním řízení bylo zjištěno, že K. G. žalobci na tento e-mail dne 2. 9. 2016 dokonce i odpověděla (což ovšem není nijak zachyceno ve správním spise). Přesto dne 5. 9. 2016 tatáž oprávněná úřední osoba vyhotovila záznam o odložení přestupku a rozhodnutí o správním deliktu provozovatele vozidla. Neobstojí tedy tvrzení městského úřadu (obsažené v odůvodnění jeho rozhodnutí ze dne 7. 2. 2017, následně převzaté i žalovaným), podle něž předmětné podání žalobce (e-mail z 1. 9. 2016) bylo v rámci spisového uzlu předáno oprávněné úřední osobě teprve následně, dne 5. 9. 2016 v 16:54 hod.
26. Popsané pochybení městského úřadu však krajský soud považuje za vadu řízení, která neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Městský úřad totiž v následně vedeném řízení o správním deliktu (žalobce podal proti příkazu ze dne 5. 9. 2016 odpor, kterým byl tento příkaz zrušen) předvolal žalobcem označeného řidiče (tj. matku žalobce, H. V.) k podání svědecké výpovědi. Uvedená svědkyně se nejprve dvakrát omluvila ze zdravotních důvodů, Městský úřad Trutnov proto dožádal Městský úřad

Moravské Budějovice (tj. městský úřad, který se nachází v blízkosti bydliště svědkyně) o provedení výslechu. Na 9. 1. 2017 tak svědkyně byla předvolána k Městskému úřadu Moravské Budějovice, v daném termínu se zde dostavila, ale v souladu s § 55 odst. 4 správního řádu odmítla vypovídat. Městský úřad poté ve svém rozhodnutí ze dne 7. 2. 2017, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, konstatoval, že neshledal důvody pro zastavení řízení o daném správním deliktu, neboť žalobcem označená osoba H. V. se k řízení jím provozovaného vozidla v inkriminovaném čase nedoznala.

27. Městský úřad tak napravil výše popsané pochybení a dostál své povinnosti učinit nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Zákon sice předpokládá, že tyto kroky bude činit ještě před zahájením řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, jak je patrné také z § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu, podle nějž po zahájení řízení o uložení pokuty za správní delikt podle § 125f již nelze zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích. Městský úřad se tak svým chybným postupem připravil o možnost zahájit řízení o přestupku v případě, že by se dodatečně prokázalo, že žalobcem provozované vozidlo v předmětný čas řídila jiná osoba. Avšak za situace, kdy žalobcem označená osoba odmítla vypovídat, nebránilo městskému úřadu nic v tom, aby v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla vedeném s žalobcem pokračoval. Na tento skutkově specifický případ lze dle názoru krajského soudu přiměřeně aplikovat závěry výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu (viz zejména bod 20 tohoto rozsudku).
28. Na těchto závěrech nemůže nic změnit ani žalobcem v soudním řízení předložená listina – prohlášení z 18. 3. 2019. V prohlášení, údajně sepsaném H. V., se zejména uvádí: *„Vozidlo mám přiděleno a dosud užívám k plnění pracovních úkolů ve firmě mého syna, kde jsem zaměstnána. V předmětné době (před úrazem páteře) se tak dělo především za účelem jednání se zákazníky a dodavateli po celé České republice (...) Při správním řízení ohledně skutečnosti, že za přestupek (překročení rychlosti) byl činěn odpovědným můj syn, jsem odmítla vypovídat, abych mu nepřivodila újmu. Pokud by bylo řízení o přestupku zahájeno s mou osobou, vypovídat bych neodmítla. Nýbrž bych se hájila, že k překročení rychlosti nemohlo dojít. Snažím se vždy řídit zodpovědně.“* Prostor k tomu, aby se k věci vyjádřila, měla H. V. ve správním řízení, v němž ale odmítla vypovídat. Jakékoliv její pozdější vyjádření (prijme-li krajský soud, že předloženou listinu skutečně sepsala H. V.) se nutně jeví jako účelové, včetně tvrzení, že v řízení o přestupku vedeném s její osobou by vypovídat neodmítla. Navíc nedává smysl tvrzení, že v řízení o správním deliktu odmítla vypovídat, aby nepřivodila újmu žalobci, jestliže předmětné vozidlo měla řídit ona.
29. Obdobně krajský soud hodnotí žalobní námitku, podle níž se městský úřad dopustil nezákonné manipulace se správním spisem. Ve způsobu vedení správního spisu městským úřadem lze skutečně spatřovat určité nesrovnalosti, například vytištěný e-mail žalobce ze dne 1. 9. 2016 je do něj založen až na č. l. 18, tj. po záznamu o odložení přestupku ze dne 5. 9. 2016 (č. l. 15) a příkazu z téhož dne (č. l. 16). Jak je však patrné z výše uvedeného, krajský soud považuje za stěžejní skutečnost, že se městský úřad sdělením obsaženým v tomto e-mailu následně zabýval a pokusil se vyslechnout žalobcem označeného řidiče. Ani tuto žalobní námitku tedy neshledal důvodnou.
30. K námitce žalobce, podle níž žalovaný ve svém rozhodnutí nepřihlédl ke všem odvolacím námitkám, krajský soud uvádí následující. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce sice podal odvolání proti rozhodnutí městského úřadu v zákonné

lhůtě (dne 23. 2. 2017). Řádně podané odvolání však doplnil až dne 18. 4. 2017, tedy po lhůtě pro podání odvolání, která marně uplynula dne 2. 3. 2017. Žalobcovo podání ze dne 18. 4. 2017 tak žalovaný posoudil jako „vyjádření účastníka v řízení“, nikoliv jako doplnění odvolání. S uvedeným hodnocením žalovaného se krajský soud ztotožňuje. Zároveň je ovšem třeba uvést, že povinností žalovaného jakožto odvolacího správního orgánu je vždy a bez ohledu na rozsah námitek uvedených v odvolání přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Pro odvolací správní orgán tak nepřipadá v úvahu, aby nepřihlédl k opožděným námitkám, které vytykají porušení kogentních předpisů hmotného či procesního práva. Této povinnosti ale žalovaný v nyní posuzované věci dostál. V odůvodnění svého rozhodnutí shrnul postup městského úřadu a zabýval se jeho zákonností. Byť krajský soud považoval za nutné některé jeho závěry korigovat, neshledal, že by předcházející řízení trpělo takovými vadami, které by způsobovaly jeho nezákonnost (k tomu viz výše).

31. K žalobní námitce, podle níž „rozhodnutí o odložení přestupku“ není řádným rozhodnutím, krajský soud uvádí, že předmětem přezkumu v tomto řízení je rozhodnutí o správním deliktu provozovatele vozidla, nikoliv záznam o odložení přestupku.
32. Žalobce dále namítl, že byl zkrácen na svém právu zúčastnit se nařízeného jednání, činit na něm návrhy a vyjadřovat se k prováděným důkazům. K tomu krajský soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž správní orgány nejsou povinny nařizovat ústní jednání v řízení o správních deliktech v situacích, kdy to není nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků (viz např. rozsudky ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, a ze dne 17. 3. 2016, č. j. 1 As 166/2015 – 29). Zároveň krajský soud konstatuje, že v posuzované věci nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nezbytné nařizovat ústní jednání.
33. Podstata věci, kterou městský úřad posuzoval, není nikterak složitá. Při svém rozhodování vycházel především z oznámení o přestupku Městské policie Trutnov ze dne 29. 3. 2016, z fotodokumentace motorového vozidla, obsahující časový údaj a údaj o naměřené rychlosti, ze svědecké výpovědi H. V. ze dne 9. 1. 2017, z materiálů týkajících se obecně úsekového měření uskutečňovaného v obci Mladé Buky (ověřovací list Českého metrologického institutu týkající se měřicího zařízení užívaného k danému měření, smlouva o poskytování služeb formou nájmu a dodávek mezi městem Trutnov a společností GEMOS CZ, spol. s r.o., atd.), z údaje z Centrálního registru vozidel – karty vozidla, ze situačního plánu místa měření, z vyjádření žalobce ze dne 1. 9. 2016 a z jeho dalších stanovisek podaných v průběhu řízení. Z těchto podkladů je patrné, že vozidlu žalobce byla dne 14. 3. 2016 v 11:44 hod. v katastru obce Mladé Buky naměřena silničním úsekovým rychloměrem rychlost jízdy 73 km/h, a to v místech, v nichž je nejvyšší dovolená rychlost jízdy stanovena na 50 km/h.
34. Městský úřad opakovaně vyrozuměl žalobce o provádění důkazů mimo jednání (a to jak v případě výslechu svědkyně, tak v případě provádění jednotlivých listinných důkazů), k žádosti žalobce o nařízení ústního jednání jej zpravitel o tom, že v dané věci není nařízení jednání nezbytné. Žalobce se ani v jednom případě k dokazování nedostavil, pouze opakovaně vyjadřoval nesouhlas s dokazováním mimo ústní jednání. Krajský soud souhlasí s žalovaným, že městský úřad vytvořil žalobci reálnou možnost k naplnění jeho práv zúčastnit se úkonů dokazování a seznámení se spisem, které žalobce nevyužil (v podrobnostech viz str. 12 napadeného rozhodnutí). Zároveň nemá krajský soud pochyb

o tom, že postupem městského úřadu byl skutkový stav dostatečně zjištěn a nebylo třeba provádět další dokazování. Městský úřad proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení ústní jednání nenařídil a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise.

35. Ve vztahu k tvrzení uplatněnému žalobcem v soudním řízení teprve při jednání konaném dne 15. 5. 2019, podle nějž měření rychlosti v obci Mladé Buky neslouží k zajištění bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, ale pouze jako určité „výběrní místo“, krajský soud odkazuje na § 71 odst. 2 s. ř. s. Podle uvedeného ustanovení může žalobce rozšířit žalobu proti rozhodnutí správního orgánu o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Daným tvrzením se proto krajský soud nijak nezabýval.

VI. Závěr a náklady řízení

36. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
37. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 22. května 2019

Mgr. Tomáš Blažek v. r.

Za správnost vyhotovení: R. V.

samosoudce